

31994L0067

L 365/34

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK HIVATALOS LAPJA

1994.12.31.

A TANÁCS 94/67/EK IRÁNYELVE
(1994. december 16.)
a veszélyes hulladékok égetéséről

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 130s. cikkének (1) bekezdésére,

tekintettel a Bizottság javaslatára ⁽¹⁾,

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽²⁾,

a Szerződés 189c. cikkében megállapított eljárásnak megfelelően ⁽³⁾,

mivel a Szerződés 130r. cikkében kifejtett közösségi környezetvédelmi politika szándékai és alapelvei különösen a szennyezés megelőzésére, a szennyezéseknek elsődlegesen a forrásuknál történő elhárítására és a „szennyező fizet” – elv alkalmazására törekednek;

mivel a hulladékpolitikáról szóló, 1990. május 7-i tanácsi állásfoglalás ⁽⁴⁾ felkérte a Bizottságot, hogy sürgősen egészítse ki az ipari hulladékok égetőműveire vonatkozó javaslatait;

mivel a veszélyes hulladékok égetése során olyan égéstermékek keletkeznek, amelyek környezetszennyezést okozhatnak, és ezáltal, ha csak nincsenek megfelelő módon ellenőrizve, károsíthatják az emberek egészségét és a környezetet; mivel egyes esetekben a szennyezés a országhatárokon át is kiterjedhet;

mivel ezért a környezet védelme érdekében megelőző intézkedésekre van szükség a veszélyes hulladékok égetéséből származó veszélyes kibocsátásokkal szemben;

mivel a veszélyes hulladékok égetésére alkalmazható nemzeti rendelkezések jelenlegi eltérései, és bizonyos esetekben az ilyen rendelkezések hiánya indokolttá teszik a közösségi szinten történő intézkedést;

mivel a Szerződés 130t. cikkének értelmében ennek az irányelvnek az elfogadása egyik tagállamot sem gátolja meg abban, hogy a környezet védelme érdekében a Szerződéssel összeegyeztethető szigorúbb intézkedéseket tartson fenn vagy alkosson;

mivel a hulladékokról szóló, 1975. július 15-i 75/442/EGK tanácsi irányelv ⁽⁵⁾ 4. cikke előírja a tagállamoknak a szükséges intézkedések megtételét annak biztosítására, hogy a hulladékok hasznosítása vagy ártalmatlanítása ne veszélyeztesse az emberek egészségét és ne károsítsa a környezetet; mivel e célból az említett irányelv 9. cikke előírja, hogy minden hulladékkezelő létesítménynek vagy vállalkozásnak az illetékes hatóságtól engedélyt kell szereznie, amely többek között a megteendő óvintézkedésekre is vonatkozik;

mivel az ipari létesítmények által okozott levegőszennyezés elleni küzdelemről szóló, 1984. június 28-i 84/360/EGK tanácsi irányelv ⁽⁶⁾ 3. és 4. cikke úgy rendelkezik, hogy a felsorolt kategóriákba tartozó ipari üzemek üzemeltetéséhez előzetes engedélyezés szükséges, és a hulladékégető művek is ezek közé tartoznak;

mivel az ezen irányelvnek megfelelően létrehozott és üzemeltetett égetőművek célja a veszélyes hulladékok okozta szennyezéssel kapcsolatos kockázatok oxidációs eljárás során való csökkentése, a hulladékok mennyiségének és térfogatának csökkentése és olyan maradékok létrehozása, amelyeket biztonságosan lehet újra felhasználni vagy ártalmatlanítani;

mivel a magas szintű környezetvédelem a Közösségen belül megkívánja megfelelő üzemeltetési feltételek és kibocsátási határértékek megállapítását és betartását a veszélyes hulladékok égetőműveire; mivel különleges intézkedések szükségesek a dioxin- és furánkibocsátás esetében, melyeket a legkorszerűbb technológia alkalmazásával kell csökkenteni;

mivel fejlett mérési technikákra van szükség a kibocsátások folyamatos ellenőrzéséhez annak biztosítására, hogy azok megfeleljenek a kibocsátási határértékeknek és a szennyezőanyagokra vonatkozó irányértékeknek;

⁽¹⁾ HL C 130., 1992.5.21., 1. o.

⁽²⁾ HL C 332., 1992.12.16., 49. o.

⁽³⁾ Az Európai Parlament 1993. március 10-i véleménye (HL C 115., 1993.4.26., 90. o.). A Tanács 1994. július 11-i közös álláspontja (HL C 232., 1994.8.20., 35. o.) és az Európai Parlament 1994. november 17-i határozata (HL C 341., 1994.12.5.).

⁽⁴⁾ HL C 122., 1990.5.18., 2. o.

⁽⁵⁾ Legutóbb a 91/692/EGK irányelvvel (HL L 377., 1991.12.31., 48. o.) módosított HL L 194., 1975.7.25., 39. o. irányelv.

⁽⁶⁾ A 91/692/EGK irányelvvel módosított HL L 188., 1984.7.16., 20. o. irányelv.

mivel integrált környezetvédelemre van szükség a veszélyes hulladékok égetéséből származó kibocsátásokkal szemben; mivel ezért a kibocsátott gázok tisztítása után visszamaradó szennyvizet a szennyeződésnek egyik környezeti elemből a másikra való átvitelének korlátozása érdekében csak külön kezelés után szabad elvezetni; mivel az ilyen szennyvizekben lévő szennyezőanyagok specifikus kibocsátási határértékeit ezen irányelv hatálybalépésétől számított két éven belül meg kell állapítani;

mivel megfelelő rendelkezéseket kell hozni a kibocsátási határértékek túllépésének eseteire, továbbá a műszakilag elkerülhetetlen leállásokra, zavarokra vagy a tisztítóberendezések meghibásodására;

mivel nem engedhető meg, hogy a veszélyes hulladékok együttégetése olyan létesítményekben, amelyeket eredetileg nem veszélyes hulladékok elégetésére szántak, nagyobb szennyezőanyag-kibocsátást eredményezzen a füstgázoknak abban a részében amely az ilyen együttégetésből származik, és ezért ezt megfelelően korlátozni kell;

mivel az emberek egészsége és a környezet fokozott védelme érdekében a meglévő égetőműveket gyorsan alkalmassá kell tenni az ezen irányelvben megállapított kibocsátási határértékek teljesítésére, hogy elkerülhető legyen a veszélyes hulladékok fokozott mértékű átszállítása az ilyen művekbe;

mivel egy bizottságot kell felállítani, amely a Bizottságot segíti az irányelv megvalósításában és a tudományos és műszaki fejlődéshez történő hozzáigazításában;

mivel az ezen irányelv végrehajtásáról szóló jelentésnek fontos elemét képezi a Bizottság és a tagállamok tájékoztatása a kibocsátást szabályozó technikák terén elért haladásra vonatkozóan;

mivel az irányelv kibocsátási határértékeinek és az ezekkel kapcsolatos intézkedéseknek a felülvizsgálatára irányuló javaslatokat 2000. december 31. előtt kell benyújtani a Tanácshoz, figyelembe véve a várható technológiai fejlődést, az égetőművek üzemeltetési tapasztalatait és a környezetvédelmi követelményeket,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

(1) Az irányelv célja, hogy intézkedéseket és eljárásokat határozzon meg a veszélyes hulladék égetés negatív hatásainak megakadályozására vagy, ha ez nem megoldható, lehető legnagyobbra mértékű csökkentésére, különösen a levegő, a talaj, a felszíni és felszín

alatti vizek szennyezése és az emberek egészségének ebből eredő kockázata terén, és hogy ebből a célból megfelelő üzemeltetési feltételeket és kibocsátási határértékeket állapítson meg és tartson fenn a Közösségben lévő veszélyeshulladék-égető művekre.

(2) Ezen irányelvet kell alkalmazni más, vonatkozó közösségi jogszabályok, így különösen azok sérelme nélkül, amelyek a hulladéokra és az égetőművekben dolgozók biztonságára és egészségére vonatkoznak.

2. cikk

Ezen irányelv alkalmazásában:

1. „veszélyes hulladék”: minden olyan szilárd vagy folyékony hulladék, amelyet a veszélyes hulladékokról szóló, 1991. december 12-i 91/689/EGK tanácsi irányelv⁽¹⁾ 1. cikkének (4) bekezdése határoz meg.

Mindazonáltal az alábbi veszélyes hulladékok nem tartoznak ezen irányelv hatálya alá:

- éghető folyékony hulladékok, beleértve a hulladékolajok ártalmatlanításáról szóló, 1975. június 16-i 75/439/EGK tanácsi irányelvben⁽²⁾ 1. cikkében meghatározott hulladékolajokat is, amennyiben megfelelnek a következő három feltételnek:
 - i. a poliklórozott aromás szénhidrogének, például poliklórozott bifenilek (a továbbiakban: PCB) vagy pentaklór-fenol (a továbbiakban: PCP) tömegkoncentrációja nem nagyobb, mint amit a vonatkozó közösségi jogszabályok meghatároznak;
 - ii. ezek a hulladékok nem válnak veszélyessé annak következtében, hogy más, a 91/689/EGK irányelv II. mellékletében felsorolt összetevőket tartalmaznak olyan mennyiségben vagy koncentrációban, ami nem egyeztethető össze a 75/442/EGK irányelv 4. cikkében foglalt célok elérésével; és
 - iii. a fűtőértékük legalább 30 MJ/kg,
- bármely olyan éghető folyékony hulladék, amely az elégetése közvetlen következményeként keletkező füstgázban nem képez más égéstermékeket vagy kibocsátásközpontozást, mint amilyenek a 75/716/EGK irányelv⁽³⁾ 1. cikkének (1) bekezdésében meghatározott gázolaj égetésekor keletkeznek,

⁽¹⁾ HL L 377., 1991.12.31., 20. o.

⁽²⁾ Legutóbb a 91/692/EGK irányelvvel módosított HL L 194., 1975.7.25., 23. o. irányelv.

⁽³⁾ A legutóbb a 91/692/EGK irányelvvel módosított, az egyes folyékony tüzelőanyagok kéntartalmára vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1975. november 24-i 75/716/EGK tanácsi irányelv (HL L 307., 1975.11.27., 22. o.)

- olaj- és gázkészletek off-shore (tengeri) berendezéseken végzett kutatásából és kiaknázásából származó, a (hajó) fedélzeten elégetett veszélyes hulladékok,
 - települési hulladékok, amelyekre a 89/369/EGK ⁽¹⁾ és a 89/429/EGK. ⁽²⁾ irányelvek vonatkoznak,
 - települési szennyvizek kezeléséből származó szennyvíziszapok, amelyek nem veszélyesek annak következtében, hogy a 91/689/EGK irányelv II. mellékletében felsorolt összetevőket tartalmazzák olyan mennyiségben vagy koncentrációban, amit a tagállamok határoznak meg, amíg el nem készül a veszélyes hulladékok jegyzéke az említett irányelv 1. cikkének (4) bekezdése szerint, és ami a 75/442/EGK irányelv 4. cikkében foglalt célok elérésével összeegyeztethetetlen. Ezt a kivételt a 86/278/EGK irányelv ⁽³⁾ sérelme nélkül kell alkalmazni.
2. „égetőmű”: bármely műszaki berendezés, amelyet veszélyes hulladékok oxidáció útján történő égetésére használnak, a termelt hő hasznosításával vagy anélkül, beleértve az előkezelést, valamint a hőbontást (pirolízist) vagy más hőkezelési eljárást, pl. a plazmaeljárást, amennyiben ezek termékeit utóbb elégetik. Ide tartoznak az olyan létesítmények is, amelyek fűtőanyagként részben vagy egészben hulladékokat használnak.
- Ez a meghatározás kiterjed a telephelyre és az egész létesítményre, amely magában foglalja a hulladék átvételét, a tárolási és az előkezelő berendezéseket, az égetőművet, ennek hulladékait, a tüzelőanyag- és levegőellátó rendszereket, a füstgáz és szennyvízkezelő berendezéseket, és az égetési műveletek szabályozására, valamint az égetési körülmények folyamatos regisztrálására és ellenőrzésére szolgáló készülékeket és rendszereket.
- Ez a meghatározás nem vonatkozik az alábbi művekre:
- állati tetemek és maradványok égetésére szolgáló égetőművek,
 - fertőző kórházi hulladékok égetésére szolgáló égetők feltevé, hogy az ilyen hulladék nem veszélyes annak következtében, hogy más, a 91/689/EGK irányelv II. mellékletében felsorolt összetevőket tartalmaz, vagy
 - olyan fertőző kórházi hulladékot is elégető települési hulladékégető, amelynél ez a hulladék nincs összekeverve más, a 91/689/EGK irányelv III. mellékletében felsorolt egy vagy más tulajdonság miatt veszélyesnek minősülő hulladékkal;
3. „új égetőmű”: olyan létesítmény, amelynek működési engedélyt a 18. cikk (1) bekezdésében megadott időpontban vagy az után adták ki;
4. „meglévő égetőmű”: olyan létesítmény, amelyre az eredeti működési engedélyt a 18. cikk (1) bekezdésében megadott időpont előtt adták ki;
5. „kibocsátási határérték”: a szennyező anyagoknak az a tömegkoncentrációja, amelyet az égető kibocsátása egy meghatározott időtartam alatt nem léphet túl;
6. „üzemeltető”: az a természetes vagy jogi személy, aki az égetőművet üzemelteti, vagy akire gazdasági döntési jogkört átruházták, vagy aki ezt a jogkört átruházta.

3. cikk

(1) A 75/442/EGK irányelv 9. és 10. cikkében, és az említett irányelv 91/689/EGK irányelv 3. cikkével kiegészített 11. cikkében, és a 84/360/EGK irányelv 3. cikkében meghatározott működési engedély csak akkor adható meg, ha a kérelemből kitűnik, hogy az égetőművet úgy tervezték, szerelték fel és úgy fogják üzemeltetni, hogy betartják a környezetszennyezéssel szembeni megfelelő, megelőző intézkedéseket, és teljesülnek az ezen irányelv 5-12. cikkében foglalt követelmények.

(2) Az illetékes hatóság által kiadott engedélynek félreérthetetlenül fel kell sorolnia azoknak a veszélyes hulladékoknak a fajtáit és mennyiségeit, amelyeket az égetőműben fel lehet dolgozni, valamint meg kell jelölnie az égetőmű teljes kapacitását.

(3) Ha egy eredetileg nem veszélyes hulladékok égetésére szolgáló műben olyan veszélyes hulladékokat égetnek el (együttégetés), amelyek eredő hőtermelése az üzemeltetés bármely pillanatában a mű teljes hőtermelésének legfeljebb 40 %-a, legalább az alábbi cikkeken szereplőket alkalmazzák:

- 1–5. cikk,
- a 6. cikk (1) és (5) bekezdése,
- 7. cikk, beleértve azokat a mérésekre vonatkozó rendelkezéseket, amelyekre a 10. és 11. cikk utal,
- 9. cikk
- 12., 13. és 14. cikk.

(1) Az új települési hulladék-égető művek által okozott levegőszennyezés megelőzéséről szóló, 1989. június 8-i 89/369/EGK tanácsi irányelv (HL L 163., 1989.6.14., 32. o.)

(2) A meglévő települési hulladék-égető művek által okozott levegőszennyezés csökkentéséről szóló 1989. június 21-i 89/429/EGK tanácsi irányelv (HL L 203., 1989.7.15., 50. o.).

(3) A legutóbb a 91/692/EGK irányelvvel módosított, a szennyvíziszap mezőgazdasági felhasználása során a környezet és különösen a talaj védelméről szóló, 1986. június 12-i 86/278/EGK tanácsi irányelv (HL L 181., 1986.7.4., 6. o.)

(4) A (3) bekezdésben említett együttégetésre csak akkor adható meg az engedély, ha a kérelemből kitűnik, hogy:

- a veszélyes hulladékot elégető égőfejek elhelyezése és a hulladék betáplálása olyan, hogy a lehető legtokéletesebb elégetést biztosítsák, és
- a II. mellékletben előírt számításokat alkalmazva, a 7. cikkben előírtak teljesülnek.

Az együttégetési engedély kifejezetten sorolja fel azoknak a veszélyes hulladékoknak a fajtáit és mennyiségeit, amelyeket a műben együtt lehet égetni. Továbbá adja meg a veszélyes hulladékok minimális és maximális tömegáramának értékeit, legkisebb és legnagyobb fűtőértéküket, és maximálisan megengedhető szennyezőanyag-tartalmukat, pl. PCB, PCP, klór, fluor, kén, nehézfémek.

Az üzemeltetés megkezdése utáni hat hónapon belül, a feltételezhetően legkedvezőtlenebb feltételek mellett elvégzett mérések eredményei jelezzék azt, hogy a 7. cikk rendelkezései teljesülnek. Erre az időszakra az illetékes hatóságok felmentést adhatnak a (3) bekezdésben megadott százalékban kifejezett követelmények alól.

4. cikk

Az engedélyezési kérelmeket, az illetékes hatóságok erre vonatkozó határozatait és az irányelv 11. cikkében elrendelt folyamatos ellenőrzés eredményeit a környezetre vonatkozó információkhoz való hozzáférés szabadságáról szóló, 1990. június 7-i 90/313/EGK tanácsi irányelvnek ⁽¹⁾ megfelelően nyilvánosságra kell hozni.

5. cikk

(1) Az üzemeltető megtesz minden szükséges intézkedést a hulladékok szállítása és átvétele terén a negatív hatások megakadályozására vagy, ha ez nem megoldható, lehető legnagyobb mértékű csökkentésére, a környezet, különösen a levegő, a talaj, a felszíni és felszín alatti vizek szennyezése és az emberek egészségének kockáztatása terén. Ezek az intézkedések legalább a (2) és (3) bekezdésben foglalt követelményeknek felelnek meg.

(2) Mielőtt a hulladékot az égetőmű befogadja, álljon az üzemeltető rendelkezésére a hulladék leírása, amely a következőkre terjed ki:

- a hulladék fizikai, és amennyire lehetséges, kémiai összetétele, továbbá minden olyan információ, amely szükséges a hulladéknak a tervezett égetési eljárásra való alkalmassága megítéléséhez,

- a hulladék kockázati jellemzői, az anyagok megnevezése, melyekkel a hulladék nem keverhető össze, és a hulladék kezelése során betartandó óvrendszabályok.

(3) A hulladék égetőműbe való befogadása előtt az üzemeltető legalább az alábbi átvételi eljárásokat végezze el:

- a hulladék tömegének megállapítása,
- ellenőrzi a 91/689/EGK irányelvben megkövetelt okiratokat, és ahol alkalmazható, azokat a dokumentumokat, amelyeket az Európai Közösségen belüli, az oda irányuló és az onnan kifelé történő hulladékszállítás felügyeletéről és ellenőrzéséről szóló, 1993. február 1-jei 259/93/EGK tanácsi rendelet ⁽²⁾ ír elő, valamint azokat, amelyeket a veszélyes áruk szállítására vonatkozó rendeletek követelnek meg,
- reprezentatív mintákat vesz, hacsak az nem megoldhatatlan, lehetőleg még a kirakodás előtt, ellenőrző vizsgálatokat végezve annak igazolására, hogy a hulladék megfelel a (2) bekezdésben előírt leírásnak, így lehetővé téve az illetékes hatóságok számára a kezelt hulladék jellegének azonosítását. Ezeket a mintákat legalább az égetést követő egy hónapig megőrzi.

(4) Az illetékes hatóságok felmentést adhatnak a (2) és (3) bekezdés alól olyan ipari létesítmények és vállalkozások részére, amelyek csak saját hulladékaikat égetik el a hulladék keletkezésének helyén, feltéve, hogy a környezetvédelem azonos szinten teljesül.

6. cikk

(1) A veszélyes hulladékok égetését végző műveket úgy kell üzemeltetni, hogy a lehető legteljesebb elégés legyen elérhető. Ehhez a hulladék-előkezelés megfelelő technikáinak alkalmazására is szükség lehet.

(2) Minden égetőművet úgy kell megtervezni, felszerelni és üzemeltetni, hogy a veszélyes hulladékok elégetéséből keletkező gáz hőmérséklete az égést tápláló levegő utolsó bevezetése után, szabályozott és homogén módon és még a feltételezett legkedvezőtlenebb körülmények között is a tűztér falánál vagy annak közelében legalább 850 °C-ig emelkedjen, legalább két másodpercen át, legalább 6 % oxigén jelenlétében; ha olyan veszélyes hulladékot égetnek el, amelynek halogénezett szervesanyag-tartalma, klórban kifejezve, 1 %-nál magasabb, a hőmérsékletet legalább 1 100° C-ra kell emelni.

Ha az égető kemencében csak folyékony veszélyes hulladékot égetnek, vagy az égetőt gáz és olyan porított szilárd anyagok

⁽¹⁾ HL L 158., 1990.6.23., 56. o.

⁽²⁾ HL L 30., 1993.2.6., 1. o.

keverékével működtetik, amely utóbbiak veszélyes hulladékok oxigénszegény környezetben végzett hőbontásából származnak, és ha a gáznemű rész a teljes keletkezett hőnek több mint 50 %-át fedezi, az oxigéntartalom az utolsó égési levegő-bevezetés után legalább 3 % legyen.

(3) Minden égetőt tüzelőanyag égőkkel látnak el, amelyek önműködően bekapcsolnak, ha az égési gázok hőmérséklete az égési levegő utolsó bevezetése után a (2) bekezdésben megadott vonatkozó minimális hőmérséklet alá esik. Ezeket az égőket a berendezés indulási és leállítási műveletei során is használják annak biztosítására, hogy a vonatkozó minimális hőmérséklet mindaddig fennálljon, amíg elégtelen hulladék található a tűztérben.

Az indítás vagy leállítás alatt, vagy ha az égési gázok hőmérséklete a (2) bekezdésben megadott vonatkozó minimális hőmérséklet alá esik, az égőket nem szabad olyan tüzelőanyaggal táplálni, mely több égéstermékkel termelhet, mint a 75/716/EGK irányelv 1. cikkének (1) bekezdésében meghatározott gázolaj, a propánbután gáz vagy a földgáz.

Kötelező olyan rendszerrel rendelkezni és azt üzemeltetni, amely meggátolja a veszélyes hulladék betáplálását, a következő esetekben:

- induláskor, az előírt minimális égetési hőmérséklet eléréséig,
- ha nem áll fenn az előírt minimális égetési hőmérséklet,
- ha a 11. cikk (1) bekezdésének a) pontjában előírt folyamatos mérések azt mutatják, hogy a tisztítóberendezések zavara vagy kiesése miatt bármelyik kibocsátási határértéket túllépték.

(4) Az illetékes hatóságok a (2) bekezdésben megállapítottaktól eltérő, és az egyes veszélyes hulladékokra vonatkozó engedélyben megadottaknak megfelelő követelményeket is engedélyezhetnek. Ezeknek az engedélyeknek feltétele, hogy legalább a 7. cikk rendelkezései teljesüljenek, és a dioxinok és furánok kibocsátásának szintje legfeljebb akkora legyen, mint ami e cikk (2) bekezdésében felállított követelményeinek alkalmazásával adódik.

Valamennyi az e bekezdés rendelkezései alapján meghatározott üzemeltetési feltételt és az elvégzett ellenőrzések eredményeit a 17. cikknek megfelelően szolgáltatott információ részeként a Bizottsággal közölni szükséges.

(5) Az égetőmű üzemelése alatt a füstgázok szén-monoxid (CO) koncentrációja ne haladja meg az alábbi határértékeket:

- a) 50 mg/m³ füstgáz, napi átlagértékként meghatározva;
- b) 150 mg/m³ füstgáz legalább az összes mérés 95 %-ánál, 10 perces átlagértékként meghatározva, vagy 100 mg/m³ füstgáz

az összes mérésnél, félórás átlagértékként meghatározva, bármely 24 órás időszak során.

(6) Minden égetőművet úgy kell megtervezni, felszerelni és üzemeltetni, hogy megakadályozzák az olyan kibocsátást, amely jelentős mértékben növelheti a talajszintű levegőszennyezést; fontos, hogy a füstgázokat ellenőrzött módon, kéményen át bocsássák ki.

A kémény magasságát úgy kell kiszámítani, hogy az emberek egészsége és a környezet védve legyen.

7. cikk

(1) Ezek az átlagértékek a vonatkozó nehézfémek és vegyületeik gáz- és gőz-halmazállapotú kibocsátását is magukban foglalják.

a) Napi átlagértékek:

1. Összes por	10 mg/m ³
2. Szerves anyagok gázai, gőzei, összes szerves szénben kifejezve	10 mg/m ³
3. Hidrogén-klorid (HCl)	10 mg/m ³
4. Hidrogén-fluorid (HF)	1 mg/m ³
5. Kén-dioxid (SO ₂)	50 mg/m ³

b) Félórás átlagértékek:

1. Összes por	30 mg/m ³	10 mg/m ³
2. Szerves anyagok gázai, gőzei, összes szerves szénben kifejezve	20 mg/m ³	10 mg/m ³
3. Hidrogén-klorid (HCl)	60 mg/m ³	10 mg/m ³
4. Hidrogén-fluorid (HF)	4 mg/m ³	2 mg/m ³
5. Kén-dioxid (SO ₂)	200 mg/m ³	50 mg/m ³

c) Összes átlagérték egy minimum 30 perces és maximum 8 órás mintavételi idő alatt, átlagértékben:

1. Kadmium és vegyületei kadmiumként kifejezve (Cd)	} összesen 0,05 mg/m ³ (*) 0,1 mg/m ³ (**)
2. Tallium és vegyületei talliumként kifejezve (Tl)	
3. Higany és vegyületei higanyként kifejezve (Hg)	

4. Antimon és vegyületei antimonként kifejezve (Sb)
5. Arzén és vegyületei arzénként kifejezve (As)
6. Ólom és vegyületei ólomként kifejezve (Pb)
7. Króm és vegyületei krómként kifejezve (Cr)
8. Kobalt és vegyületei kobaltként kifejezve (Co)
9. Réz és vegyületei rézként kifejezve (Cu)
10. Mangán és vegyületei mangánként kifejezve (Mn)
11. Nikkel és vegyületei nikkelként kifejezve (Ni)
12. Vanádium és vegyületei vanádiumként kifejezve (V)
13. Ón és vegyületei ónként kifejezve (Sn)

összesen
0,5 mg/m³ (*)
1 mg/m³ (**)

8. cikk

Az égetőműveket úgy kell megtervezni, felszerelni és üzemeltetni, hogy a füstgáz összetevői legalább az alábbi határértékeket ne haladják meg:

(*) Új létesítmények.

(**) Meglévő létesítmények.

(2) A dioxin- és furánkibocsátást a legfejlettebb módszerek alkalmazásával szükséges csökkenteni. Legkésőbb 1997. január 1-jétől az összes átlagérték, amit legalább hat és legfeljebb nyolcórás mintavételi időszak alatt mérnek, nem lépheti túl a 0,1 ng/m³ határértéket, hacsak ez előtt az időpont előtt legalább hat hónappal a Bizottság nem teremtette meg a közösségi szinten összehangolt mérési módszerek hozzáférhetőségét, a 16. cikkben megállapított eljárásnak megfelelően. Ez a határérték az I. mellékletnek megfelelően értékelt minden egyes dioxin és furán koncentrációjának összegeként van meghatározva.

E határérték kötelező alkalmazási időpontjáig a tagállamok ezt az értéket legalább irányértékként használják.

(3) A 6. cikkben és az e cikkben meghatározott határ- és irányértékek teljesülésének ellenőrzésére szolgáló mérések eredményeit a 11. cikk (2) bekezdésében előírt feltételekre vonatkoztatják.

(4) Ha a veszélyes hulladékokat a 3. cikk (3) bekezdésének megfelelően együtt égetik, a 6. cikk (5) bekezdésének, valamint e cikk (1), (2) és (3) bekezdésének rendelkezései a II. mellékletben megállapított követelményeknek megfelelően a füstgáz-térfogatnak csak a veszélyes hulladékok elégetéséből származó részére vonatkoznak.

A 3. cikk (3) bekezdésében meghatározott égetők füstgázával kibocsátott szennyező anyagok megfelelő kibocsátási határ- és irányértékeit a II. mellékletnek megfelelően kell meghatározni.

(1) Égetőműből bármilyen szennyvizet csak az illetékes hatóságok által kiadott engedély alapján lehet kibocsátani.

(2) A füstgázok tisztításából származó szennyvíznek vízi környezetbe való kibocsátása, amennyire csak lehet, korlátozandó.

Az engedélyben szereplő különleges rendelkezés alapján a szennyvizek külön kezelés után kibocsáthatók feltéve, hogy:

- ha a vonatkozó közösségi, nemzeti és helyi rendelkezések kibocsátási határértékben kifejezett követelményei teljesülnek, és
- a nehézfémek, dioxinok és furánok tömegét ezekben a szennyvizekben a kezelt veszélyes hulladékok mennyiségéhez képest olyan mértékben kell csökkenteni, hogy a vízbe kibocsátható megengedett tömege kisebb mint az, amennyinek a levegőbe való kibocsátása megengedett.

(3) A (2) bekezdés sérelme nélkül, a Tanács a Bizottság javaslata alapján ezen irányelv hatálybalépése után két éven belül specifikus határértékeket állapít meg a füstgáztisztításból származó, elvezetendő szennyvizekben lévő szennyező anyagokra.

(4) Az égetőművek telephelyeit, beleértve a hozzájuk tartozó veszélyeshulladék-tároló területeket is, úgy alakítják ki és üzemeltetik, hogy semmiféle szennyező anyag se kerülhessen a talajba és a felszín alatti vízbe, a talajvíz egyes veszélyes anyagok okozta szennyezés elleni védelméről szóló, 1979. december 17-i 80/68/EGK tanácsi irányelv⁽¹⁾ rendelkezéseinek megfelelően. Ezenfelül tárolókapacitásról gondoskodnak az égetőmű területéről lefolyó esővíz, a kiömlött vagy a tűzoltási műveletek következtében keletkező szennyezett víz számára. Ez a tárolókapacitás elegendően nagy legyen annak biztosítására, hogy az ilyen vizeket meg lehessen vizsgálni, és ha szükséges, a kibocsátás előtt kezelni lehessen.

(1) HL L 20., 1980.1.26., 43. o. A legutóbb a 91/692/EGK irányelvvel módosított irányelv.

9. cikk

(1) Az égetőmű működéséből származó maradékokat a 75/442/EGK és 91/689/EGK irányelveknek megfelelően vagy hasznosítják vagy ártalmatlanítják. Ehhez szükség lehet a maradékok előkezelésére. Az ilyen maradékok egymástól elválasztva tárolandók a hasznosításig vagy ártalmatlanításukig, e műveletek elvégzését megkönnyítendő a megfelelő technológiákat kell alkalmazni.

(2) A por formájú száraz maradékok, pl. a kazánpor és a füstgázok kezeléséből származó száraz maradékok szállítása és közbelső tárolása zárt tartályokban kell történnjen.

(3) Az égetési eljárás során keletkező hőt a lehető legnagyobb mértékben fel kell használni.

(4) Az égetésből származó maradékok hasznosítási vagy ártalmatlanítási módjának meghatározása előtt megfelelő elemző vizsgálatokat kell végezni a különböző égetési maradékok fizikai és kémiai jellemzőinek és szennyezőképességének megállapítása érdekében. Az elemzések különösen az oldható részekre és a nehézfémekre terjedjenek ki.

10. cikk

(1) Az illetékes hatóságok által kiadott engedélyben vagy az engedélyhez csatolt feltételekben, vagy a vonatkozó, a mérési követelményeket rögzítő általános, kötelező érvényű előírásokban megállapítják az égetési eljárással kapcsolatos releváns szennyező anyagok paramétereinek, körülményeinek és tömegkoncentrációjának a 11. cikkben előírt folyamatos ellenőrzésére szolgáló mérési módszereket.

(2) Az engedély csak akkor adható ki, ha a kérelemből kitűnik, hogy a javasolt mérési technikák kielégítik a III. melléklet követelményeit. A konfidencia intervallum (95 %) értékei a 6. cikk (5) bekezdésének a) pontjában és a 7. cikk (1) bekezdése a) pontjának 1., 2., 3. és 5. pontjában megadott füstgáz határértékeknél nem haladhatják meg a III. melléklet 4. pontjában megadott értékeket.

Az önműködő ellenőrző berendezés helyes felszerelését és működését ellenőrizni kell, és egyéves ellenőrző vizsgálatnak kell alávetni.

(3) Az egyes légszennyező anyagok rendszeres időközönkénti mérésére előírt kötelezettségek teljesítését szolgáló mintavételi és mérési eljárásokat, valamint a mintavételi és mérési pontokat az illetékes hatóságok által kiadott engedélyben, vagy az engedélyhez csatolt feltételekben, vagy a vonatkozó, a mintavételi és mérési követelményeket rögzítő általános, kötelező érvényű rendeletekben határozzák meg.

A rendszeres időközönként elvégzendő mérésekre vonatkozó követelményeket az illetékes hatóságok a III. mellékletnek megfelelően határozzák meg.

11. cikk

(1) Az égetőműben az alábbi méréseket kell a III. mellékletnek megfelelően elvégezni:

- a) a 6. cikk (5) bekezdésében és a 7. cikk (1) bekezdése a) és b) pontjában meghatározott anyagok folyamatos mérése;
- b) az égési folyamat alábbi üzemi paramétereinek folyamatos mérése:
 - a 6. cikk (2) és (4) bekezdésében szereplő hőmérséklet,
 - a füstgáz oxigéntartalma, nyomása, hőmérséklete és vízgőztartalma;
- c) a 7. cikk (1) bekezdésének c) pontjában és (2) bekezdésében meghatározott anyagok évenként legalább kétszeri mérése; azonban az üzemeltetés első 12 hónapja során legalább kéthavonta el kell végezni e méréseket;
- d) a füstgázok tartózkodási idejét, vonatkozó minimális hőmérsékletét és oxigéntartalmát, amint azt a 6. cikk (2) és (4) bekezdése meghatározza, megfelelően ellenőrizték, legalább egy alkalommal, az égetőmű üzembe helyezésekor, a feltételezett legkedvezőtlenebb üzemeltetési feltételek mellett.

A HF folyamatos mérése elhagyható, ha a HCl-nél olyan kezelést alkalmaznak, amely biztosítja, hogy nem lépik túl a 7. cikk (1) bekezdése a) pontjának 3. alpontja és az (1) bekezdés b) pontjának 3. pontja alatt megadott kibocsátási határértéket. Ebben az esetben a HF-et csak rendszeres időközönként szükséges megmérni.

A vízgőztartalom folyamatos mérése szükségtelen, ha a füstgáz-mintát az elemzése előtt megszárazítják.

Nem szükséges mérni a 7. cikk (1) bekezdésében felsorolt szennyező anyagokat, ha az engedély csak olyan veszélyes hulladékok égetését engedi meg, amelyek e szennyező anyagok tekintetében nem hozhatnak létre a 7. cikk (1) bekezdésében megadott kibocsátási határértékek 10 %-ánál nagyobb átlagértékeket.

A Bizottság, a 16. cikkben szabályozott eljárásnak megfelelően, amint a Közösségben rendelkezésre állnak a megfelelő mérési technikák, meghatározza azt az időpontot, melytől kezdve a III. mellékletnek megfelelően szükséges elvégezni a 7. cikk. (1) bekezdésének c) pontjában és a 7. cikk (2) bekezdésében meghatározott anyagok folyamatos mérését.

(2) A 6. és 7. cikkben meghatározott kibocsátási határ- és irányértékek betartásának ellenőrzésére szolgáló mérések eredményeit az alábbiakra szükséges vonatkoztatni:

- a hőmérséklet 273 K, a nyomás 101,3 kPa, 11 % oxigén, száraz gáz,
- a hőmérséklet 273 K, a nyomás 101,3 kPa, 3 % oxigén, száraz gáz, ha csak olyan fáradtolajat égetnek el, amilyent a 75/439/EGK irányelv meghatároz.

Ha a veszélyes hulladékokat oxigénben dúsított atmoszférában égetik el, a mérések eredményeit a füstgáz olyan oxigéntartalmára szükséges vonatkoztatni, amit az egyedi eset különleges viszonyait figyelembe véve, az illetékes hatóságok határoznak meg. Olyan esetekben, melyekre a 3. cikk (3) bekezdése vonatkozik, a mérési eredményeket a II. melléklet szerint kiszámított oxigéntartalomra kell vonatkoztatni.

Ha a kibocsátást a füstgáz kezelésével csökkentik, az első albekezdésben meghatározott oxigéntartalmakat figyelembe vevő vonatkoztatás csak akkor végezhető el, ha a szóban forgó szennyező anyag mérésével azonos időben mért oxigéntartalom meghaladja a vonatkozó oxigéntartalmat.

(3) A kibocsátási határértékei akkor vehetők betartottaknak, ha:

- egyetlen napi átlagérték sem haladja meg a 6. cikk (5) bekezdésének a) pontjában és a 7. cikk (1) bekezdésének a) pontjában megadott kibocsátási határértékeket, és

vagy az egész év során mért félórás átlagértékek egyike sem haladja meg a 7. cikk (1) bekezdése b) pontjának A oszlopában megadott kibocsátási határértékeket,

vagy az egész év során mért félórás átlagértékek 97 %-a nem haladja meg a 7. cikk (1) bekezdése b) pontjának B oszlopában megadott kibocsátási határértékeket,

- egyetlen, a 7. cikk (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott mintavételi idő alatti átlagérték sem haladja meg az abban az albekezdésben meghatározott égéstermék-határértékeket,
- teljesülnek a 6. cikk (5) bekezdése b) pontjának előírásai.

A 12. cikk (2) bekezdésében meghatározott időszakok alatt mért átlagértékeket nem szabad figyelembe venni a megfelelés megítélésakor.

A félórás átlagértékeket és a tízperces átlagokat a tényleges üzemi idő alatt állapítják meg (beleértve az indítási és leállítási időszakokat is amikor veszélyes hulladékokat égetnek el), a mért értékekből, a III. melléklet 4. pontjában meghatározott konfidencia intervallum érték levonásával. A napi átlagértékeket ezekből a jóváhagyott átlagértékekből határozzák meg.

A mintavételi idő alatti átlagértékeket, és a HF rendszeres mérése esetén a HF átlagértékeit, a 10. cikk (3) bekezdése követelményeinek megfelelően határozzák meg.

12. cikk

(1) Ha az elvégzett mérések azt mutatják, hogy túllépték az ezen irányelvben megállapított kibocsátási határértékeket, haladéktalanul tájékoztatni kell az illetékes hatóságokat. Az érintett, a

kibocsátási határértékeket túllépő létesítmény mindaddig nem égethet veszélyes hulladékot, amíg az illetékes hatóságok meg nem engedik az ilyen hulladék égetésének folytatását.

(2) Az illetékes hatóságok megállapítják a tisztító- vagy mérőberendezések műszakilag elkerülhetetlen leállásnak, zavarának vagy meghibásodásának azt a maximálisan megengedhető időtartamát, mely alatt a levegőbe jutó szennyező anyagok koncentrációja meghaladhatja a megállapított kibocsátási határértékeket. A létesítmény semmilyen körülmények között sem folytathatja megszakítás nélkül a veszélyes hulladék égetését négy óránál hosszabb időn át; ezen túlmenően az ilyen körülmények között való üzemelési idő egy éven belül nem haladhatja meg összesen a 60 órát.

Üzemzavar esetén amint ez lehetséges, az üzemeltető köteles csökkenteni vagy leállítani az üzemelést mindaddig, amíg a normális üzemelés helyre nem állítható. A 3. cikk (3) bekezdésében meghatározott létesítménynél leállítják a veszélyes hulladékok adagolását.

A kibocsátásban az összes portartalom, félórás átlagban kifejezve, semmilyen körülmények között sem haladhatja meg a 150 mg/m³ értéket; ezen felül nem léphetők túl a 7. cikk (1) bekezdése a) pontjának 2. alpontjában és az (1) bekezdés b) pontjának 2. pontjában megadott kibocsátási határértékek. Minden más a 6. cikkben meghatározott feltétel teljesítése kötelező.

13. cikk

(1) Ezen irányelv rendelkezései legkésőbb a 18. cikk (1) bekezdésében meghatározott időpontot követő három éven és hat hónapon belül a meglévő égetőművekre is alkalmazandók.

(2) Azonban az üzemeltető közölheti az illetékes hatóságokkal a 18. cikk (1) bekezdésében meghatározott időpontot követő hat hónapon belül, hogy a meglévő égetőmű egy, az üzemeltető bejelentésétől számított legfeljebb öt éves időtartamon belül nem fog 20 000 óránál többet üzemelni, mielőtt véglegesen lezárásra kerül. Ebben az esetben az (1) bekezdés rendelkezéseit nem kell alkalmazni.

14. cikk

2000. december 31-éig, a technológia várható fejlődésének, az égetőművek üzemeltetési tapasztalatainak és a környezetvédelmi követelményeknek a figyelembevételével a Bizottság az irányelv alkalmazásának tapasztalataira és az égéstermékek szabályozási technikáiban bekövetkezett fejlődésre alapozva jelentést nyújt be a Tanácsnak egy, az ezen irányelvben meghatározott kibocsátási határértékek és az ezekkel kapcsolatos rendelkezések felülvizsgálatára vonatkozó javaslat kíséretében.

Az ilyen felülvizsgálatot követően megállapított kibocsátási határértékek a meglévő égetőművekre vonatkozóan 2006. december 31. előtt nem alkalmazandók.

15. cikk

A Bizottság a 16. cikkben megállapított eljárásnak megfelelően elfogadja azokat a módosításokat, amelyeket a 10-12. cikkeknek és az I-III. mellékletnek a műszaki fejlődéshez történő igazítása igényel.

16. cikk

(1) A Bizottság munkáját egy, a tagállamok képviselőiből álló bizottság segíti, melynek elnöke a Bizottság képviselője.

(2) A Bizottság képviselője a bizottság elé terjeszti a meghozandó intézkedések tervezetét. A bizottság, az elnöke által az ügy sürgősségére tekintettel megállapított határidőn belül, véleményt nyilvánít a tervezetről. A véleményt a Szerződés 148. cikkének (2) bekezdésében a Tanácsnak a Bizottság javaslata alapján elfogadandó határozataira előírt többséggel kell meghozni.

A bizottságban a tagállamok képviselőinek szavazatait az említett cikkben meghatározott módon kell súlyozni. Az elnök nem szavaz.

- (3) a) A Bizottság a tervezett intézkedéseket elfogadja, ha azok összhangban vannak a bizottság véleményével.
- b) Ha a tervezett intézkedések nincsenek összhangban a bizottság véleményével, vagy a bizottság nem nyilvánított véleményt, a Bizottság a meghozandó intézkedésekről haladéktalanul javaslatot terjeszt a Tanács elé. A Tanács minősített többséggel határoz.

Ha a javaslatnak a Tanács elé terjesztésétől számított 3 hónapon belül a Tanács nem döntött, a javaslatot a Bizottság fogadja el, kivéve azt az esetet, amikor a Tanács egyszerű többséggel határozott az említett intézkedések ellen.

17. cikk

Az ezen irányelv rendelkezéseinek végrehajtásáról szóló jelentéseket a 91/692/EGK irányelv 5. cikkének megfelelően kell elkészíteni. Az első jelentés az ezen irányelv hatálybalépését követő első teljes hároméves időszakot öleli fel.

18. cikk

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek 1996. december 31-e előtt megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

19. cikk

Ez az irányelv az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* való kihirdetésének napján lép hatályba.

20. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 1994. december 16-án.

a Tanács részéről

az elnök

A. MERKEL

I. MELLÉKLET

DIOXINOK ÉS DIBENZO-FURÁNOK EGYENÉRTÉK-TÉNYEZŐI

A 7. cikk (2) bekezdésében meghatározott összesített érték meghatározásához az alábbi dioxinok és dibenzo-furánok tömegkoncentrációit összegzés előtt az alábbi egyenérték-tényezőkkel kell megszorozni (a toxikus egyenértékek elvének alkalmazásával).

		Toxicitási egyenérték tényező
2, 3, 7, 8	– Tetraklórdibenzodioxin (TCDD)	1
1, 2, 3, 7, 8	– Pentaklórdibenzo-dioxin (PeCDD)	0,5
1, 2, 3, 4, 7, 8	– Hexaklórdibenzodioxin (HxCDD)	0,1
1, 2, 3, 7, 8, 9	– Hexaklórdibenzodioxin (HxCDD)	0,1
1, 2, 3, 6, 7, 8	– Hexaklórdibenzodioxin (HxCDD)	0,1
1, 2, 3, 4, 6, 7, 8	– Heptaklórdibenzodioxin (HpCDD)	0,01
	– Oktaklórdibenzodioxin (OCDD)	0,001
2, 3, 7, 8	– Tetraklórdibenzofurán (TCDF)	0,1
2, 3, 4, 7, 8	– Pentaklórdibenzofurán (PeCDF)	0,5
1, 2, 3, 7, 8	– Pentaklórdibenzofurán (PeCDF)	0,05
1, 2, 3, 4, 7, 8	– Hexaklórdibenzofurán (HxCDF)	0,1
1, 2, 3, 7, 8, 9	– Hexaklórdibenzofurán (HxCDF)	0,1
1, 2, 3, 6, 7, 8	– Hexaklórdibenzofurán (HxCDF)	0,1
2, 3, 4, 6, 7, 8	– Hexaklórdibenzofurán (HxCDF)	0,1
1, 2, 3, 4, 6, 7, 8	– Heptaklórdibenzofurán (HpCDF)	0,01
1, 2, 3, 4, 7, 8, 9	– Heptaklórdibenzofurán (HpCDF)	0,01
	– Oktaklórdibenzofurán (OCDF)	0,001

II. MELLÉKLET

KIBOCSÁTÁSI HATÁRÉRTÉKEK ÉS IRÁNYÉRTÉKEK MEGHATÁROZÁSA VESZÉLYES HULLADÉKOK EGYÜTTÉGETÉSE ESETÉN

A veszélyes hulladékok együttegése során keletkező füstgázban lévő minden egyes fontosabb szennyező anyag és a szén-monoxid határ- vagy irányértékeit az alábbiak szerint kell kiszámítani:

$$\frac{V_{\text{hulladék}} \times C_{\text{hulladék}} + V_{\text{techn.}} \times C_{\text{techn.}}}{V_{\text{hulladék}} + V_{\text{techn.}}} = C$$

- $V_{\text{hulladék}}$: Kizárólag a veszélyes hulladék elégetéséből származó füstgáz térfogata az engedélyben meghatározott legkisebb fűtőértékű hulladékból megállapítva és a 11. cikk (2) bekezdésében megadott feltételekre vonatkoztatva.
- Ha a veszélyes hulladék elégetéséből származó hő kevesebb, mint az égetőműben termelődő teljes hő 10 %-a, a $V_{\text{hulladék}}$ – ot olyan (képzelt) hulladékmennyiségből kell kiszámítani, amely elégetve 10 %-nyi hőtermeléssel lenne azonos, állandó értéken tartott teljes hőtermelés mellett.
- $C_{\text{hulladék}}$: Kizárólag veszélyes hulladékok elégetésére szánt égetőművekre meghatározott kibocsátási határértékek (legalább azoknak a szennyezőanyagoknak és a szén-monoxidnak a kibocsátási határértékei és irányértékei, amelyek a 7. cikk (1) és (2) bekezdésében és a 6. cikk (5) bekezdésében vannak megállapítva).
- $V_{\text{techn.}}$: az égetőműben lejátszódó folyamatból származó füstgázok térfogata, beleértve az égetőműben normális körülmények között használt, engedélyezett fűtőanyagok elégetését is (veszélyes hulladékok kizárva), annak az oxigéntartalomnak az alapján meghatározva, melyre az égéstermékeket vonatkoztatni kell, amint azt a közösségi vagy nemzeti rendeletek megállapítják. Ha az ilyenfajta égetőműre nem léteznek rendelkezések, a füstgáznak azt a valós oxigéntartalmát kell használni, amely nincs felhígítva a folyamat szempontjából felesleges, hozzáadott levegővel. A más körülményekre vonatkoztatás a 11. cikk (2) bekezdésében szerepel.
- $C_{\text{techn.}}$: az olyan égetőművek füstgázában lévő fontosabb szennyező anyagok és szén-monoxid kibocsátási határértékei, amelyek megfelelnek az ilyen művekre vonatkozó nemzeti törvényeknek, rendeleteknek és közigazgatási rendelkezéseknek, amikor azok normális körülmények között engedélyezett fűtőanyagokat égetnek el (veszélyes hulladékok kizárva). Ilyen rendelkezések hiányában, az engedélyben megállapított égéstermék-határértékeket kell alkalmazni. Ilyen engedélyezett értékek hiányában a valós tömegkoncentrációt kell alkalmazni.
- C: A CO-ra és a fontosabb szennyező anyagokra vonatkozó teljes kibocsátási határérték vagy irányérték, amely a 6. cikk (5) bekezdésében és a 7. cikk (1) és (2) bekezdésében megállapított kibocsátási határértékeket és irányértékeket helyettesíti. A 6. és 7. cikk szerinti vonatkoztatásnál használandó oxigéntartalom helyettesítésére szolgáló teljes oxigéntartalmat a parciális térfogatok figyelembevételével a fenti tartalmak alapján kell kiszámítani.

A nem közvetlenül a veszélyes hulladékok vagy a fűtőanyagok (pl. a termeléshez szükséges anyagok vagy a termékek) elégetéséből keletkező szennyező anyagokat és CO-t, valamint az ilyen elégetésből közvetlenül keletkező CO-t, ha

- a gyártási eljárás kívánja meg a magasabb CO-koncentrációt a füstgázban, és
- a $C_{\text{hulladék}}$ (a fenti meghatározás szerint) a dioxinok és furánok szempontjából megfelelő,
- nem szükséges figyelembe venni.

Mindenesetre, az engedélyezett veszélyes hulladékok együttegésénél a teljes égéstermék-határértéket (C) úgy kell kiszámítani, hogy a környezetbe kibocsátott égéstermékek mennyisége a legkisebb legyen.

III. MELLÉKLET

MÉRÉSI TECHNIKÁK

1. A létrejövő gázokban lévő levegőszennyező anyagok koncentrációinak meghatározására szolgáló méréseket reprezentatív módon kell elvégezni.
2. A szennyező anyagok, ide értve a dioxinokat és furánokat is, mintavételét és elemzését, valamint a referencia mérési módszereket az automatikus mérőrendszerek kalibrációjához, a Bizottság megrendelése alapján kidolgozott CEN szabványok szerint kell elvégezni. A CEN szabványok kidolgozásáig a nemzeti szabványokat kell alkalmazni.
3. A dioxinok és furánok folyamatos ellenőrzésére szolgáló (monitoring) eljárás csak akkor engedélyezhető, ha a mintavételezést és elemzést tekintve, az egyes dioxinok és furánok kimutathatósági határa elegendően alacsony ahhoz, hogy lehetővé tegye az értékelhető, a toxicitási egyenértékeket alkalmazó eredmény meghatározását.
4. A kibocsátási határértékeknél meghatározott 95 %-os konfidenciaintervallumok értékei ne haladják meg a kibocsátási határértékek alábbi százalékait:

Szén-monoxid (6. cikk (5) bekezdésének a) pontja):	10 %
Kén-dioxid (7. cikk (1) bekezdése a) pontjának 5. alpontja):	20 %
Összes por (7. cikk (1) bekezdése a) pontjának 1. alpontja):	30 %
Összes szerves szén (7. cikk (1) bekezdése a) pontjának 2. alpontja):	30 %
Hidrogénklorid (7. cikk (1) bekezdése a) pontjának 3. alpontja):	40 %
